

ни падна въ плачъ и вѣнецътъ се сне отъ главата ни, защото, както казва пророкътъ, раби ни завладѣха и нѣма кой да ни избави отъ тѣхнитѣ рѣцѣ.»

Въпроситѣ отъ итога на изтекшата 1907. год. се свеждатъ на политическата задача, която прѣдстои да се разрѣши прѣзъ 1908, да се избави България отъ рѣцѣтъ на лукавитѣ раби.

Най-крупното събитие, което има да се прѣживѣе прѣзъ новата година, е допитването до народа. При свобода или при насилия, българскиятъ народъ мъжествено трѣбва да упражни това свое право: който рѣмжи противъ насилие и неправда, той трѣбва да ратува за свобода и законность; който не желае да бѣде командуванъ отъ хищници, той трѣбва да сумѣе въ рѣцѣтъ на достойнитѣ синове да се повѣрятъ сѣдѣбинитѣ на отечеството.

Прѣзъ новата 1908. година политическата зрѣлостъ на българския народъ е на изпития. Той трѣбва да покаже не само мъжественъ отпоръ противъ онова, що не трѣбва да бѣде, а той трѣбва да прѣцѣпи нѣщата по тѣхната сѣщность, да отдѣли мисльта отъ фразата, и, като хвърли черупката, да задържи ядрото; защото свободата не се състои въ прѣмахване на веригитѣ, законностьта не се вѣдворява съ отмѣняване на стѣсненията,